

LA TUIES



— Ajuda'm, donat!

— Es que em recordo d'aquella vegada que em varen fer collir un duro, i no les tinc totes!

LA RETAGUARDIA

DIARIO SEMANA, P. AMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

¡SALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

El hortera complaciente
y la niña impertinente*Cuento decadentista escrito a corre cocida por nuestro director señor Rufasta, que no cabe dentro de la piel desde que lo han vuelto a fotografiar a LA TUTE*

Hijos, estoy que de un poco más la difío ¿Os pensáis que es poca cosa hacer el número de la semana pasada? ¿Ya os fijasteis bien? ¿Ya clisasteis toda la enjundia que contenía? Yo, la buena verdad, me pensaba que era cosa de coser y cantar, pero ¡sí, sí!

Sino porque tengo la mano rota en eso de hacer chistes, no se que pasa. Es mucho llevar escritos sesenta y ocho números ¡Figuráos después de esto lo que ha de ser hacer el que viene después!

Ahora, para que no digáis que os fornico con mandangas os voy a decir en que se parece un taller de zapatería a las parejas de novios, que van a Las Planas. ¿No encertáis? Pues en que ¡quedan solas!

¿Cuál es el pez que se pesca llamándole? El congrio. No lo entendéis ¿verdad? Es bien sencillo, sin embargo. ¿No habéis pescado nunca con gritos?

¿Habéis encertado el cuento que os voy a explicar esta semana? ¿No? Pues yo tampoco. Dejadme que barrine. Mientras tanto os diré que parecido hay entre un conferenciante sobre el vegetarianismo y un señor que nos regala medio kilo de atún en conserva. ¿Tampoco lo sabéis? Pues en que tanto el uno como el otro nos dan la lata. Recaditos a Solsona el grande, que ahora discurrea en las juntas periodísticas.

Ya tengo el cuento. Erase que se era un dependiente de comercio que se llamaba Expedito y que era más fino que Carvajal cuando

hace crónicas de sociedad. Estaba en la sección de bordados de una tienda que se decía «La Geodesia» y era muy apreciado por sus principales. ¡El colmo de la economía! Ir al retrete y gastar un confetti. Si me escribís, decidme si es verdad que Pich dice todavía «queda terminado el accidente» y «lo que piensan los pronombres del partido».

Pues sí, Expedito, de tratar a la clientela sabía más que Maluenda de trabajar candidaturas. Tanto es así, que una tarde se le presentaron dos chicas bien de aquellas que se pasan tres horas ante un mostrador y al fin gastan dos pesetas. Expedito ya las vio venir, pero hizo como aquél, y las empezó a atender con la mayor amabilidad.

Estuvieron desde las cuatro y media hasta las siete de la tarde y, en efecto, cuando llegó la hora de hacer la cuenta, el gasto subía dos pesetas cincuenta céntimos.

— Bueno — dijo una de las chicas. — ¡Ya nos quitará la media!

— Ya lo cieo — contesto Expedito —. Les quitaré la media, la liga y hasta la camisa, si ustedes no se oponen...

RUFASTA

VERSOS ULTRASISTAS

La luna subsecretaria
juega al tute en un lechón.
El apellido Escartín
chufía en el pito del tren.
Bebo la noche en pilón.
Nueve y catorce son

T R E S

Z. ENEMIG

NOTAS DE SOCIEDAD LAS BOLAS DE MARFIL

Para el distinguido jugador de morra, el joven aristócrata don Teodomiro López, ha sido pedida la mano de la bellísima señorita Clotilde Martínez de Rodríguez. El matrimonio tendrá lugar el próximo enero. La fecha del divorcio no ha sido fijada todavía.

Tomando un café en el bar «El Noé de la Bordeta», nos manifestó anoche el conocido industrial señor Marfil, que esta semana había vendido ocho mesas de billar y seis gruesas de bolas. «Esto último, nos dijo, constituye para mí un negocio redondo.» Nosotros no le hicimos mucho caso, porque ya sabemos lo que acostumbran ser las bolas de Marfil.

EL ASNO Y EL «FORD»

Fábula ultramoderna

Por una carretera pasaba un borriquillo cuando en un recodo vió un «Ford» destartado cuyo chófer se había ido a hacer veinte de cazalla a una taberna próxima.

Al borriquillo no se le acudió qué podía ser aquel artefacto, por lo que se acercó muy respetuoso, y levantando la pata hasta la oreja, en señal de saludo, le dijo:

— Perdóneme, insigne desconocido — el burro, era un burro ilustrado que leía *La Vanguardia* de tarde en tarde — hará usted el favor de decirme quien es?

El «Ford», al oír aquello, irguióse sobre su chasis.

— ¿Yo? ¿Pero es posible que tu no sepas quien soy yo?

— A decir verdad, no caigo.

— Pues yo — exclamó orgullosamente el «Ford», soy un automóvil.

— ¡Ah! ¿Es usted un automóvil?...

— Sí, ¿Y tú, quien eres? El rucio levantó entonces la cabeza y mirando frente a frente al «Ford», le dijo:

— ¿Es decir que usted es un automóvil? Pues bien, yo, ¡soy un caballo!

I. SORO

SECCIÓN VERSÁTIL

Charla como una cotorra así que tiene ocasión la hermana de la portera de casa de don Trifón. Como es joven y bonita inspira a muchos pasión, mas luego se desaniman por su poca discreción. Y hablando ayer de la chica dijo mi amiga Asunción: — ¡Quién diría que se anida en su boca de piñón esa lenguaza que gasta como un loro del Japón! (1)

PACO VILLACLARA

(1) Suponemos que los loros del Japón tienen la lengua más grande que los otros (entre estos comprendemos a los de casa el Manco), a menos que las exigencias de versificación no hayan obligado a meterse con la tierra de las gheisas al insigne vate Villaclara.

El grano de Arena

Esta mañana ha sido practicada a nuestro querido amigo don Domingo Arena una delicada operación, consistente en la extirpación de un grano maligno que le había salido entre Pinto y Valdemoro. Aunque la operación ha resultado muy afortunada, no se crean por eso que ha sido grano de Arena.

Barcelona, 29 gener de 1925



Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOUS



L'èxit de dimecres

Vostès ja es deuen haver enterat de què En Rufasta s'ha comprat un barret nou, i de què la Tuietes ha fet enreventar el taujà del Nandu amb unes lligacames virolades i unes mitges de seda de color de préssec, que són un atentat a la observància estricta del sisè, veritat?

Doncs, totes aquestes millores, i uns estrenyements d'honor regalats per la redacció a donya Lliberata, són producte exclusiu de l'èxit esverador assolit pel nostre extraordinari.

Sí, senyors, l'èxit del número de la setmana passada fou una cosa espantosa. No n'hi va haver per qui en volia, ja els ho direm. En molts kiosks feien cua els compradors, com si donessin caliquenyos peninsulars o porres de trenta i el paper s'esgotà en poques hores.

Els nostres llegidors, i, sobretot, les nostres llegidores, no hi han trobat a faltar res; solament alguns ens han escrit preguntant-nos per quina causa el nostre extraordinari no portava número.

Ja els hi explicarem la causa.

La setmana avant-passada LA TUIES portava el número seixanta vuit. El nostre extraordinari hau-

ria hagut de dur, doncs, el seixanta vuit bis, per respectar les bones costums de les quals nosaltres som tan fermes puntals.

Però això no ens va semblar bé, i a darrera hora, el consell de redacció, d'acord amb el mosso que fa el correu i el cos d'aprenentes i encarregades del moviment, acordà sortir sense.

Lo qual no va impedir, naturalment, que ens el prenguessin, però no com als carretons que manquen a les Ordenances Municipals, sinó que ens el prenguessin de les mans. La gent diu que el vàrem saber fer tan bé. Res, qüestió d'habitud, no en facin gaire cabal...

Altra volta En Pich

Sembla que don Joan Pich i Pon tornarà a ésser Comissari de l'Exposició d'Indústries Elèctriques.

El senyor Pich, segons ens han assegurat varis *compiscuos*, que diu ell, s'ho ha treballat d'allò més bé i ja es pot considerar la cosa com un fet.

Nosaltres, atrevits cultivadors de la xafarderia, creiem conèixer el motiu de què don Joan Pich torni al seu antic lloc.

Es aquella frase que va pronunciar en certa ocasió dient que sense ell, la Exposició moriria *per generació espontània*.

No és el mateix...

Aquella florista de music-hall que és tota una institució, ens ho ha contat com a verídica.

Un vell verd, assidu concorrent de tots els llocs

4— LA TUIES

d'esbarjo noctàmbul, pretenia una ballarina de divuit anys, més salada que el «Bretzel» (consti que això no és cap reclam per En Riera), però la noia en feia tant cas com nosaltres de lo que En Trotzky faci del «Tano» Transversal.

— Escolta, tonteta — li deia l'home —, no siguis esquerra... Tu no saps lo que et convé... Gallina vella fa bon caldo...

— Sí — respongué la noia —, però com que ara no es tracta de caldo, precisament...

El rellotge de conyac

En cert establiment de begudes freqüentat per molts curdes, hi passa cada tarda dues o tres hores un conegut negociant de brodats, molt aficionat a la beguda.

L'home té predilecció per una marca de conyac de poc consum a la nostra terra. Com que cada dia n'absorbeix bastantes copes, l'amo va comprar-ne mitja dotzena d'ampolles per ell sol.

L'altre dia, un individu que havia de veure al negociant de brodats anà a trobar-lo al bar.

— Que ha vingut En Fulano? — preguntà.

L'amo mirà el nivell que marcava el conyac dintre l'ampolla, i amb un aplom que desorientà a l'intrús, contestà taxatiu:

— No, senyor: encara no ha vingut.

L'HORTOLÀ DE SANT BOI



AUTOLOGIA DE FRASSES POPULARS

Posat tranquil... i fes-te retratar d'esquena!

UNA matinada, quan el que escriu aquestes ratlles tenia més quartos i més joventut i més ganes de fer el ximple, estava al «Bar del Centre» prenent una cervesa quan se li acostà un bohemí, avui devingut gran escriptor, i li digué:

— Escolta, vols que fem un setmanari?

— Home, prou! Qui el paga?

— Això és el de menys. Per fer un setmanari,



— On ets, Lluïset?
— A la glòria!

sempre es troba cavall blanc. Si es tractés de socórrer a un pobre, o de pagar un deute, segurament no en trobaríem, de diners, però per un setmanari, ja ho crec!

— I quin títol li posaries?

— «La poca solta, setmanari popular barceloní».

— El trobo llarg.

— Però és expressiu. La poca solta és lo més popular de Barcelona.

El setmanari no es va fer, però jo vaig recordar sempre aquella conversa i els temps m'han demostrat dues coses: primer, que el xicot tenia talent, i segon, que lo que va dir-me aquella matinada era una veritat més gran que la bola del carrer de Pelai.

Com explicarien vostès altrament que aquesta frase inexpressiva de «Posa't tranquil i fes-te retratar d'esquena!» arribés a fer fortuna i a ésser utilitzada a tot drap?

Nosaltres, que som xafarders impertèrrits, hem procurat averiguar-ne l'origen i no sols ho hem aconseguit, sinó que hem descobert l'individu que la va llençar.

Es aquest un fotograf del carrer de Pelai, especialista en retrats de promesos, primeres comunions i casaments. En l'època en que es va desenrotllar la pintoresca escena que anem a descriure era ajudant d'un altre fotograf, avui ja mort, que tenia el laboratori al carrer de l'Hospital.

El negoci havia debutat modestament. De primer, eren només l'amo i l'autor de la frase, que l'ajudava. Però com que la cosa va anar endavant, el propietari va fer venir de Canet de Mar, d'on era fill, a un parent seu per a que aprenguessin l'ofici i l'ajudés a fer la feina.

Al cap de tres o quatre mesos d'ésser al laboratori, al xicot se li ocorregué una idea.

— Escolti, senyor Joan — digué a l'amo —. M'hauria de fer un favor.

— Dignes, Ramon.

— La Cisqueta, sap? la meva promesa, m'ha escrit.

— Ah, sí? I què diu?

— Oh! Moltes coses. Que van matar el porc, que la collita es presenta molt bé, que l'Anton de cà'n Fregataules es casa amb la Pepeta de l'Arrabal...

— Ah... Està bé...

— I després em diu que ja que estic amb vostè que és fotògraf, que li hauria d'enviar un retrat a veure si estic guapo...

— Bueno, ara mateix te'l faré.

— Es que no estic afaitat, sap? i em voldria posar el traje de les festes...

— Doncs, diumenge al matí, una estona que no tinguem gaire feina, te'l faré.

— Moltes gràcies, senyor Joan.

Vingué el diumenge i el xicot, un cop va estar afaitat de fresc, pentinat amb la clenxa a la dreta, pulit i net com si sortís de la capsa, es va situar davant l'aparell.

Però en el moment psicològic de la pose, En Joan sortí de dessota el drap que cobria la màquina i digué:

— Però què redimontris et passa? Que duus quaranta duros en plata a la butxaca del pantaló?

El xicot s'excusà, tot vermell i confós. Només en pensar que aquell retrat era per la seva promesa, la seva dignitat, imaginació, prenia unes proporcions senzillament gegantines.

— Seu, home, seu! Sortiries amb un bony que no hi ha retoc que el faci desaparèixer...

Esperaren una estona, a veure si el xicot es calmava. Però no hi hagué manera. Tornaren a provar, i el mateix. En Joan prou li repetia:



— Fa una hora que estic al bany perquè em «sorprenguin» el ciat, i no se li acut entrar.

— Però, home, posa't tranquil!

— Si ja m'hi poso!

— Però així no et puc retratar!

Ho intentaren dos o tres cops més, amb el mateix resultat.

— Posa't tranquil! — cridà ja mig enfurismat el senyor Joan.

L'ajudant, que contemplava la còmica escena sense dir una paraula, sortí llavors de son mutisme i digué:

— Sí, sí... Posa't tranquil... i fes-te retratar d'esquena, si tens desig d'enviar un retrat a la teva xicota!

L'ARXIVER DE LLOFRIU

Aquest número ha passat per la previa censura militar



— Què somniaves aquesta nit, Lola?
 — Que queia a un barranc i m'agafava al tronc d'un arbre.

La tragèdia del Pierrot

Jo, senyors, els hi tinc de confessar la meua tragèdia. Jo sóc un pobre redactor de LA TUIES que vinc a resultar així com una mena de Ventafocs de la casa. A mi m'encomanen totes les llaunes, totes les informacions que s'han de fer per força i a canvi d'això, no m'envien a cap banquet, mai em deixen un passe, si em fan anar a una estrena és quan ningú hi vol anar, perquè saben tots que l'obra és més ensopida que la Rambla a les cinc del matí en aquest temps de tancament de bars a dos quarts de quatre, i l'altre dia que vaig voler pessigar a una aprenenta, l'amo per poc em treu al carrer. Però sóc casat i tinc sogra, cunyada i tres criatures i no hi ha més remei que aguantar.

Aquesta tarda l'amo m'ha cridat i m'ha engegat el següent discurs:

— Miri: ja sap que jo estic molt content de vostè i per a demostrar-li que em mereix tota la confiança, vaig a encarregar-li una missió força difícil. Es tracta de fer la crítica dels balls de disfresses... Com que ja sé que vostè és un home de compromís, he pensat una cosa que encara que representa per a mi un gros sacrifici, li permetrà anar a tot arreu sense tenir compromisos de cap mena. Vagi de part meua a cà'n Malatesta i li donaran un trajo de Pierrot que he llogat. Vostè

se'l posa i se'n va per aquests balls de Déu que comencen a les dotze i acaben quan surt *La Vanguardia*, perquè *El Sol* ja sap que no surt a Barcelona fins que arriba el correu de Madrid. Pot retirar-se.

I me n'he anat a cà'n Malatesta, on m'han donat un trajo de percalina a quadres blancs i negres que sembla talment com si fos fet perquè a damunt de la meua esquena la gent jugués als escacs, un gorro blanc i unes sabates que em vénen dos punts petites.

I abillat així aniré dissabte, si Déu i l'amo no manen el contrari, cap a l'«Edén», on es celebra el primer ball de disfresses. Mentrestant, he recollit en un carnet unes quantes notes carnavalesques relatives als trajos que duren les nostres més populars personalitats. Aquí tenen vostès les disfresses que podrem admirar enguany:

L'Emili Junoy, de «Joventut de Príncep».

En Rius, de «Brummel».

En Gamper, de «Flor de un día».

En Lerroux, de «Xic de les Barraquetes».

En Ribé, de «Napoleón».

En Pich, d'«Acadèmic de la Llengua».

L'Elena Jordi, d'«Ingènua».

En Maluenda, de «Capritxo».

En Carretero, de «Bufón».

En Basseda, de «Don Juan Tenorio».

En Xenius, de «Rompecabezas».

La Goyita, de «Bebé».

En Cullaré, de «Sabata».

En Moraguetes, d'«home seri».

La mamà del 19, de «Dueña».

Les nenes del 19, d'«orfeonistes».

La doctora Quadres Bordes, de «galena».

La Camèlia, d'«aparell de radiotelefonía» (1).

EL PIERROT OCASIONAL

L'estrella, encostipada

LA Marieta de Gratallops, s'ho havia ben cregut que era una estrella.

Naturalment: com que a la pissarra del music-hall on ella actuava ho deia, la xicota s'ho va arribar a creure.

Un dia, la Marieta va arribar consternada al varietés.

— Ai, senyor Cisquet! Quin conflicte! Avui no podré actuar. Estic afònica, estic encostipada! Com que lo d'ahir va acabar a ca'n Verdura, sap?... Quan sortiem...

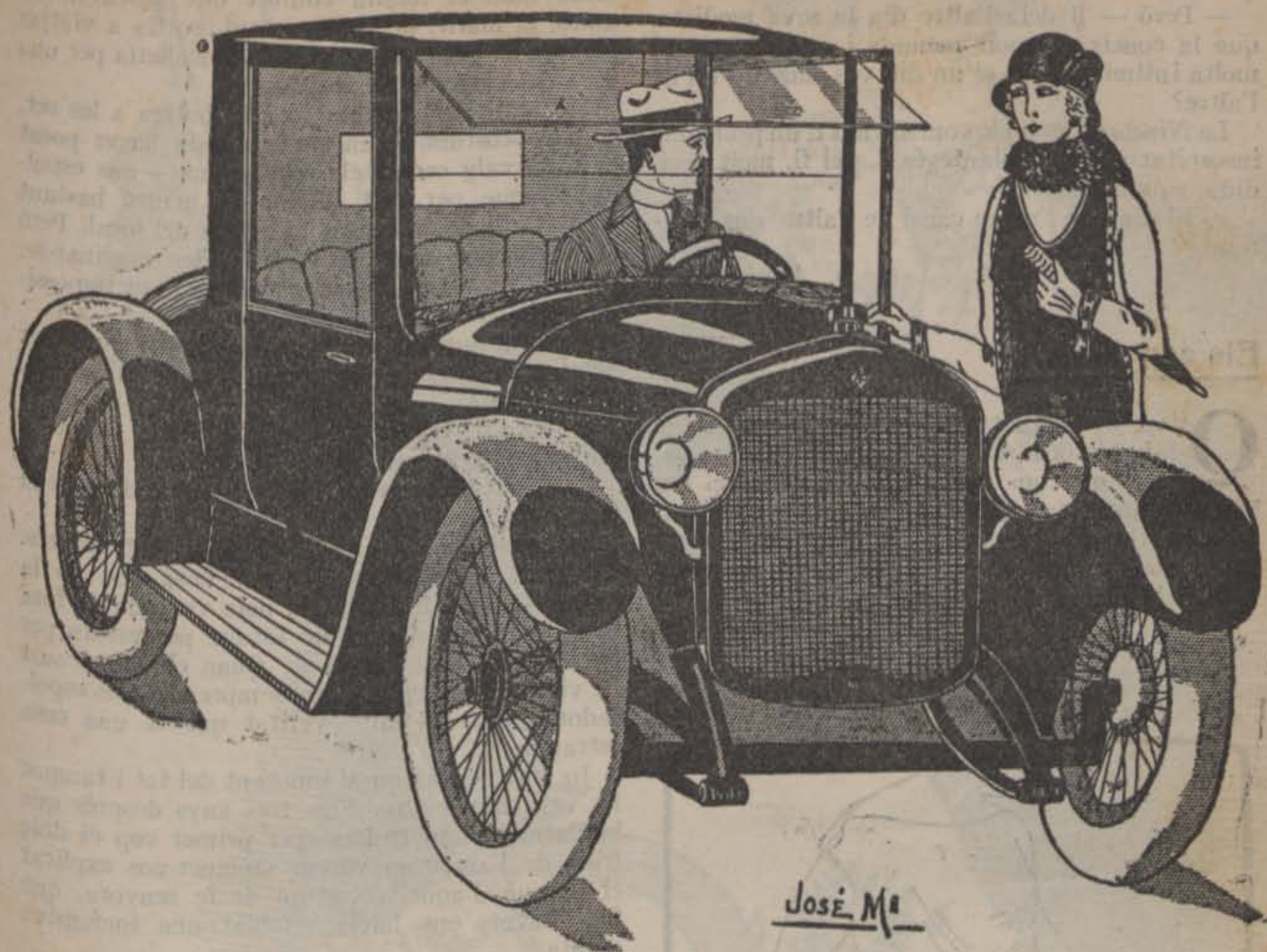
L'empresari, que no està per raons a l'hora de l'espectacle, trobà una resposta justa:

— Estàs constipada, xiqueta? Bé, dona, no t'hi amoïnes: ja et posaré calefacció entre bastions per a quan «ensenyis».

La veu, era el de menys per al més viu i tremat dels empresaris de music-hall.

FRESCALES

(1) Per allò del «sense fils».



— Consti que m'ha enganyat: vostè m'havia convidat a una excursió.
— A una excursió al voltant de la meua cambra.

La cèlebre cobla

JA n'ha mogut, ja, d'aldarull la «cobla» que va immortalitzar el nostre Feliu i Codina! N'ha mogut tant, que ara, fins les criatures de volquers la canten, des de que un alcalde poc hàbil es va proposar matar-la.

Nosaltres també hi vàrem enviar la nostra al concurs de contra-cobles, organitzat per aquell alcalde, però no ens n'han donat ni cinc.

I per cert que era ben bonica. Fixin-s'hi, i jutgin:

«Si vas a Calatayud,
no pidas por la Dolores,
que too Dios s'interará
de que andas fuerte d'humores.

Veritat que es podia ben premiar? Doncs, ja els hi havem dit: ni cinc!



La moderna damisel·la

QUAN la varen batejar, li posaren Pepeta, però ja fa molt temps que tots els seus amics, nombrosos com les estrelles del cel, la coneixen pel nom de la Nineta.

I ho és, una nineta. Una nineta que quan se li obre l'ull és capaç de trasbalsar la cosa més seriosa del món, per exemple, la junta d'una germandat, que és de lo més tivat que hem conegut en tota la vida, un burot de la Bordeta o una sogra de pronòstic.

De petiteta, la xicota va fugir de casa amb un cosí seu, perquè sa mare, als tretze anys, li va clavar una pallissa de cà'l ample per no sé què els hi va veure fer al terrat de casa seva. Però la Pepeta volia, segons una expressió avui ja consagrada, viure la seva vida, que no era, precisament, una vida exemplar per a noies de sa casa, sinó de ses cases.

Ara la Nineta viu en una magnífica casa del carrer de València, té auto, brillants, criats i gasta un luxe fascinator. No és ja l'entretenguda de cap personalitat. Ha fet fortuna i té un amant

del cor del que n'està boja i a qui li dona molts quartos.

— Però — li deia l'altre dia la seva modista, que la coneix de molt menuda i amb la que té molta intimitat —, i si un dia vos canseu l'un de l'altre?

La Nineta reflexionà, com davant d'un problema insospitat que se li plantejés, i, per fi, molt decidida, va respondre:

— El dia que l'un es cansi de l'altre, ens casarem!

B. ALDUFETA

Els espolsadors

QUAN jo tenia tretze anys — ja veuen si faig història retrospectiva — els meus pares, que em volien fer del comerç, em varen col·locar en una botiga de robes, propietat d'un matrimoni ja entrat en la quarentena, però quina dona encara es podia considerar mereixedora dels homenatges masculins.



— Els retrats de mig cos, no m'agraden. Els hi trobo a mancar quelcom.

Com que el negoci no donava bastant per a viure amb el relatiu confort que gastaven els amos, el marit, de tant en tant, sortia a viatjar gèneres de punt, vetes-i-fils i quincalleria per una casa del carrer d'Ausies-March.

Un matí vaig arribar jo a la botiga a les set, com de costum, i, un cop em vaig haver posat la bata vaig cercar els espolsadors — uns espolsadors que per cert tenien un mànec bastant gros — a fi de començar la neteja del local. Però amb la sorpresa que tots vostès poden imaginar-se, per més que els vaig cercar, em va ésser impossible trobar-los.

Pensant que la minyona els hauria pres per netejar l'entressol, on vivien els meus principals, hi vaig pujar.

— Escolti, Carmeta — vaig dir a la raspa —. No té pas per aquí els espolsadors?

— Els té la senyora i ja sab que no es lleva fins a les deu.

— La senyora? — vaig interrogar tot sorprès.

— Sí... La senyora. És una cosa que no la entenc — afegí la Carmeta, noia vinguda de fora feia poc i que encara no estava pervertida per les iniciacions de ciutat —. Quan el senyor surt de viatge, la senyora dorm sempre amb els espolsadors dintre el llit. ¿Veritat que és una cosa estranya?

Jo, llavors, era quasi innocent del tot i tampoc ho vaig comprendre. Fins tres anys després que la Carmeta i jo fruïrem per primer cop el dolç fruit de l'amor no vàrem sapiguer-nos explicar el perquè d'aquella costum de la senyora, que fins llavors ens havia semblat una inofensiva mania...

B. ALDUFA

No el demanaven?

Doncs dimecres, en el tren de la llei arribarà a Barcelona

Don Joan de Terrassa

i comensarà a fer de les seves per els nostres music-halls, cabarets, dancings i meublés.

Es cuidarà d'explicar les seves aventures Donjoanques, el nostre redactor

Marcel Terra

i estem segurs que els nostres llegidors se'n lleparan els dits.

Fins dimecres, doncs, i... «ni una palabra más».



— A mi, les peces trameses a distància, no m'acaben d'entrar.

SECCIO VERSATIL

La flauta màgica

FAULA

*Dins d'una escaleta,
d'un barri apartat,
vaig veure uns promesos,
molt atrafegats.*

*Ella, tota encesa,
tenia a la mà
una hermosa flauta
que anava a tocar.*

*Mes, no sabent solja,
ni regles de l'art,
el tocar la flauta,
té dificultats.*

*No obstant, la xicota,
ho volgué provar,
i obrint la boqueta,
començà a bufar.*

*La flauta, de prompte,
s'enreinxinà
i amb grans estrebades,
començà a tocar.*

*— oh, quina musical
— la noia exclamà —
I tota contenta,
tornà a començar.*

*Ja veieu, xicotes,
com amb voluntat
podeu ser flautistes,
sens regles de l'art.*

IRIARTE II



— I si la mamà se n'entera?

— Li direm que ha estat per entretenir-nos
mentre l'esperavem.

Una bitlla, bona bitlla;
dos bitlles, res hi ha que dir,
però en passant de tres bitlles,
Aquest joc, no fa per mi.

Rambla amunt i Rambla avall,
he trobat una senyora,
i en tombant el carrer Nou...
«Se curan en una hora».

GUITARRETA

Epigrames

Si per cada nit d'amor,
tinguessis un pèl al front,
et podríem fer una trena
del Ninot fins a Colon.

M'han dit que et vas a casar
i creu que m'han deixat mort!
Que no ho sap el teu promès
que ja t'has casat cent cops?

AVIS ALS CORRESPONSALS

Advertim als nostres corresponsals forans
que és inútil segueixin en les seves demandes
d'augment de paquet del nostre extraordi-
nari, ja que han quedat esgotades totalment
les dues edicions que del mateix varem fer.

Una altra vegada, llevint-se més d'hora i
no arribaran a misses dites!

AL VOLTANT DEL BRASER



ALERTA, MINYONS!

En aquesta Societat hi publicarem tots els **CONTES** que es'ns envia propis d'ésser contats a les veïes merces de qualsevol anya per anar a veure algun dels d'ésser coneguts pels nostres lectors de LA VUIA. D'aquests contes en presentarem un cada número amb la respectable quantitat de «don pèl», cobrat en la nostra Administració, o per giro postal als que viuen fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apret ràpid!

Lluna de

La encisadora Isabeleta i En Lluís, que fa un mes que són casats, acabau d'arribar a Barcelona, finit el seu viatge de nuvis i comencen a sofrir el calvari dels casats de poc: les visites de les amistats.

Del matí al vespre, tenen d'atendre a totes les persones de la seva intimitat que acudeixen al seu domicili a informar-se de com ha provat el viatge, de si estan més primos, més grassos, més grocs o més vermells.

Ahí a la tarda, després de dinar, anà a veure'ls la Merceneta, una amigueta de la Isabel, que se la estima molt.

— Què? Com ha anat el viatge? On vàren anar?

— Hem fet una excursió en auto encantadora. Barcelona, Lió, París, Brusel·les i retorn...

— I no han tingut cap averia?

— No... El primer dia vàrem arribar fins a Cette...

Tant la Isabel com la Merceneta coneixen a maravella la llengua de Molière. Sens dubte per això, aquesta darrera somrigué picardivolament i respongué:

— Fins a set? Vos felicito, vos felicito!

A. RAMBAIRE

El teatre modern

CONTENTS i satisfets d'haver cobrat l'herència de la tia Ramona sortien de cà'l notari En Tonet el masover de Monrós, i la seva filla Marieta, una noia de setze anys, educada en un col·legi de monges de Manresa i per consegüent, recatada i timorata com pot ésser no se n'hauria pogut trobar d'altra per tot el Pla de Bages.

En Tonet, que portava, ben guardats a la faixa,

sis cents duros de la herència, tingué una idea. El tren no sortia fins a les deu del vespre.

— Saps què podem fer, noia? Anar al *treyatu*. Fa divuit anys que no hi som estat. Mira, desde que em vaig casar amb ta mare. Per cert que vàrem anar a un puestó que estic en deien el *Ratiru*, que ens vàrem divertir més!

— Què feien, papa?

— Una *cumedia* d'aquelles que hi ha música i tot. Estic que es deia «La corta del *Faraus*». Estava molt bé, reira de bet!

— Ai, papa — digué la noia —, jo me'n dono vergonya!

— De què?

— D'anar al *treyatu*. Allà al convent, les *maðres* deien sempre que a *Brasolona* només feien *cumédias* escandaloses... Després m'hauria de confessar...

— Tira, dona, tira! No siguis *bayata*. Ja tens setze anys, ja ets una dona i qualsevol dia ja em sortiràs amb la cançó de què vols casar-te. Estic que el noi de cà'l Ros...

— Ai, jo? I ara, papa! Quines coses de dir!... Si mai ens enraonem...

— Si... Mai... Però bé vos vaig atrapar aquella tarda, al camí de Sallent, que anàveu plegats...

— És que es feia fosc, jo vaig trobar al noi Ros i com que tenia por, vàrem baixar plegats...

— Però ell et deia coses i te l'escoltaves... A més, què té de particular, això?...

Mentre enraonava així, En Tonet s'havia parat davant d'una valla on hi havia uns cartells d'espectacles.

— Mira que diu aquí, noia! Jo em som descuidat les ulleres a la fonda...

I senyalà una tira llarga, quina part dreta estava tapada per un altre anunci que havien posat després.

El cartell anunciava, al «Nou», la sarsuela gran, titulada «El anillo de hierro», però el nou cartell havia fet desaparèixer el primer mot.

— Què fan, noia?

La Marieta mirà, es tornà vermella com un pebrot i romangué silenciosa.

— Què fan, dona?

Llavors la xicota baixà els ulls i quasi parlant a l'orella de son pare li digué:

— Fan la gran...

A penes el Tonet senti lo que li deia la seva filla, enrogí d'indignació i agafant a la xicota pel braç li digué:

— Anem, noia! Tens raó que a Barcelona no fan més que porqueries!

S. PESS

UN INDISCRET

EN plena Rambla, a les quatre del matí va ocórrer fa pocs dies un escàndol que no han portat els diaris perquè an aquella hora els reporters que després de les tres no poden anar en lloc a esbargir-se, ja són a dormir.

Pujava per l'acera del «Lion» un jove escriptor que, de tant en tant, fa crítica teatral, quan es plantà davant d'ell una noia que sortia de l'«Excelsior».

Anava molt ricament abillada, però tenia un tipu vulgar, unes línies de cos gens atractives i parlava amb una veu aiguarentosa que no contribuïa, ni molt menys, a fer-la simpàtica.

— Escolti, jove — li digué —. Li haig d'estirar les orelles!

— Per què?

— Perquè vostè és un xerraire i no hi ha dret a fer el què vostè fa!

— Què faig?

— Dir a tothom que el vol escoltar coses que hauria de callar-se!

— Jo no he dit res!

— Sí, senyor! Vostè s'ha vantat d'haver dormit amb mi!

— Perdoni, senyoreta, però li han contat malament la xafarderia. Jo no me'n vantava: me'n lamentava, només!

R. IALLER

• • •

LA VIDA CARA

NOU setmanes, o sigui dos mesos i repicó, li va costar a En Gildo conseguir que la xamosa Esperanceta el volgués acompanyar a un hotel amb quarto de bany, timbre i guitarra automàtica. Per arribar a obtenir una tan palpable prova d'amor, En Gildo hagué de recórrer a tot el seu extens repertori de martingales — i creguin que en sabia un niu — a més de prometre-li que es casaria amb ella al cap de tres mesos, promesa que ell havia fet, amb el mateix resultat, unes dues centes vegades en el transcurs de la seva vida de *corrido*, que era llarga i groxuda com la de tots els que es dediquen a empaitar noies.

Com que En Gildo era un noi de bon gust, va dur a la noia a un dels refugis d'enamorats més luxosos de Barcelona. Una conquesta com aquella bé s'ho valia! Perquè ell estava convençut de que la Esperanceta era un àngel de virtut i que la possessió d'aquell cos virginal seria per ell un dels triomfs més ressonants de la seva vida.

En Gildo, per a fer el gran, demanà una de les cambres més cares i pagà per endavant.

Quan t'ha costat? — li preguntà la Esperanceta quan foren sols a la cambra.

— Tres duros!

— Tres duros? Si que està cara la vida, a Barcelona! Quan jo vivia a Girona estava en una casa que per un duro donaven dona i tot!

La història no diu si En Gildo es trobà amb forces, després d'aquella confessió, per tirar endavant la tasca que havia emprès...

BIT LIETA

• • •

UNA BONA DECISIO

QUAN la Pauleta va arribar a casa de la Vicenta, la trobà en un estat d'impaciència extraordinari.

— Què tens? Què et passa?

— Una cosa horrible! Afortunadament, crec haver-hi trobat solució.

— Però què és? Digues? M'has telefonat sense voler dir de què es tractava i m'has fet estar enguinosa tot el matí...

— En pocs mots t'ho diré. En Gustau coneix al meu amant!

— Què dius, ara!

— Tal com ho sents.

— Però això és horripilant! Això és una catàstrofe! I dius que has trobat una solució?

— Sí...

— Quina?

— Buscar-ne un altre...

B. ORRANGO

• • •

LA MULLER IDEAL

TOTS els assidus concorrents a «La Codorniz Ri-sueña», societat d'esbarjo que hi havia anys enrera al carrer d'Aribau, assistirem al casament del nostre amic Ferran, amb un xic d'emoció. Ens alegràvem tots sincerament de què, per fi, ell que era un home tan exigent i difícil de contentar hagués trobat una dona al seu gust, però ens dolia perdre l'excelent company que era sempre el que portava el mando en totes les vetllades barrillesques, en totes les sortides noctàmbules i en totes les nostres visites col·lectives a les grans fàbriques d'amor de Dama Brigida, Donya Pepita o la senyora Dolors.

La nostra fraternal camaraderia datava de deu anys, durant els quals, fora quinze dies que va estar al llit curant-se una malura que porta un nom de procedència llatina, no ens havia deixat ni una sola nit. Figurin-se lo què deviem apreciar-lo! Cadascú, arribant fins on podia la seva butxaca, li va fer un regal, i com que entre nosaltres hi havia prou franquesa, ens posàrem tots d'acord, per comprar-li totes aquelles coses que li poguessin ésser útils, de manera que ell, fora alguns mobles, quasi bé no tingué de comprar-se res.

— Bah! — deia En Fornés, un dels castissos de la penya —. Creieu que no tornarà, quan haurà passat la lluna de mel? ja ho veureu com alguna nit, anyorant les agradables estones de manilla, de cafè i de grimègia, vindrà a veure'n!

Però passà un any, dos, tres, i En Ferran no venia. Sols el veíem quan el topàvem pel carrer. Ens contava que ja tenien dos criatures, que vivien molt bé i que estava contentíssim d'haver trobat una noia com la seva.

— Creu-me! — em digué una tarda que el vaig trobar —. Es una perla!

— Tu exageres!

— T'ho juro. Ara què, per pescar-la, m'he tingut primer que fer un tip d'obrir musclos!

SIS TELLET

Sente premiat del número passat:

EL BON CONSELL



— I per entrar al cine et poses els guants?
— Naturalment! Vés a saber qui se t'assentarà al costat!



Un anunci de *La Vanguardia*:

«Meritorio 66 años»

Se necesita, precisa conozca máquina escribir y francés correctamente.»

Ens agradaria veure'l, un meritori de 66 anys!

Aquesta és d'un article sota el qual hem vist una firma il·lustre:

«En una ciudad de Montevideo...»

Esperem la protesta del Consul de l'Uruguay.

Un xafarder amic nostre que corre mon, ens ha dut copiat en el seu carnet de notes de viatge el següent anunci, vist en plena muntanya, passant amb l'express:

«Fábrica de aguas medicinales»

Hoy las ciencias adelantan...

Anunci que hem vist en un dels bons restaurants de Barcelona.

«No hay música pero se come muy bien»

Trobem que el *maitre* que ha ideat aquest anunci, és un clàssic de la gastronomia, a qui quasi quasi se li podria adjudicar el títol de Brillat-Savarin contemporani

Aquesta és dels anuncis d'espectacles de *El Diluvio*:

«Gran éxito del número «Los ganchos».

Vol dir los «ganchos», però una «n» mal escrita pot donar lloc a tantes confusions!...

De la vida alegre

HEM volgut veure, en públic, *La mujer chic*, quin assaig presenciar, a l'«Edén» dilluns passat, i com ja esperàvem, l'obra, guanya cada dia més. Les nenes de la revista fan força bonic, especialment l'Angeleta Francès que encara que s'ha aprimat està de molt bon veure i creiem que enca a estarà de millor tocar.

També fan tropa — una tropa a la que atacariem gustosament — la Santillán, la Cortés, la Coello i la Villar, quadrunvirat de noms il·lustres en l'història d'Espanya a qui han encarregat el paper de «los pollitos bien», que creguin son uns *pollitos* capaços d'engrescar a qualsevol congènere femella.

Prenen part igualment a la revista una noia que es diu «Valbanera» i que al igual que el barco del mateix nom, es perd per allà on fa aigües; la Aida, que ara cerca un Radamés que l'entretingui; la Gioconda, una noia que per lo vist ha prés l'«Edén» per un Louvre; la Moro, a qui pel nom que porta li declarariem la guerra i la duríem presonera al «Xalet»; la Palacios, a qui voldríem veure-li el rebost; la Odila, tan simpàtica i riallera; la Iruña, bona com els panets de Viena i eslli de la mateixa terra; la Celeste, la Casas, la Dorotea i la Garriga. Entre els quadres més remarcables hi ha el de «La moda del pelito corto», que és una cosa que es presta a confusions; «Las medias de seda»; «Las polveritas», d'on fariem sortir uns polvos que *quitarían la cabeza*, com diuen els madrilenys.

La Isabel de Aragón, que ja gasta retrats al vestibul, d'aquells que costen més calers que un sopar a ca'n Martín, estava fa poques nits entaulada amb uns senyors de preu, que consumien més menjar que una Fraternitat Republicana.

A la «Buena Sombra», la barrila va *in crescendo* i les nenes procuren distreure tan com poden a la concurrència, baix la mirada paternal del senyor Pier, que es veu s'ha proposat endolçar-nos aquesta punyeflera vida.

Encara que sembli estrany, el *Fri-Fri*, cada dia amb més èxit s'aguanta al escenari del «Ba-ta-clan» i les xamoses xicotetes de la casa, hi exhibeixen lo bo i millor de tot allò que bonament poden exhibir. Per canviar el disc, el senyor Serrano ja prepara una altra revista, titulada *Tam-Tam*, que segons les nostres referències, serà una cosa grossa.

Per ca'n «Fòlies», també tiren de revista. Es diu *Babel*, però no hi ha cap confusió de llengües. Quina

14 — LATINES

Hàstima! Perque amb noies tan caïes com la Marieta Vidal i les germanetes Pili i Deodima, no hi ha ningú que no desitji tornar als bons temps bíblics...

Al «Monte Carlo» ha debutat el Trio Flores. També hi ha l'ideal Pellin, que segons les nostres referències, ja engrescava de jovenet a don Emili Junoy.

El «Pompeia» sembla una sucursal de l'horta valenciana. Allí totes les noies «chêl», «Botons!» parlen a cada moment de les traques i dels tramusets. L'Inesita Ripoll més entremaliada que quan era jove. N'hi ha un tip d'aquesta noia!

I al «Sevilla» segueixen en plan de mançanilla, d'olè i de mantons de Manila... Lo que no m'he sapigut explicar és perquè a la porta tenen pintat un lloro damunt d'una pandereta...

EL NOCTAMBUL «ND»SECRET



A, per fi, s'ha estrenat a «Novetats» la famosa *revue de la Cigale* que fa a París tanta forrolla amb el títol de *Tu perds la boule!*

Hem de advertir que *Tu perds la boule!* significa *Tu perds el cap!*, i creguin que aquest títol és justificat, puix les xicotes que hi surten no sols són capaces de fer perdre el cap, sinó els caps, i desfer aquells capdells de la vida que nosaltres desfem tan pròdigament durant la joventut.

En resum, que En Max Viterbo ha fet reviscolar en nosaltres el record d'aquell «Plastic Films» que tanta gent portà, anys enrera, al veterà teatre del carrer de Casp, i que la gent hi acudeix, contenta i satisfeta de veure que gaudirà d'un bon espectacle.

A l'«Espanyol» han estrenat *El cinturó de castedat*, original d'un senyor que es ven que està molt de broma i que es firma Magi Pirandó. Segons ens han assegurat, l'altre dia, una actriu molt caia que treballa a la companyia d'En Santpere, cantava a l'autor la següent cançó:

Ai Magi
Ai Magi
Vostè és l'únic home
que m'els fa venir...

referint-se, naturalment, als admiradors de l'esmentada xicoteta que, amb la nova obra es ven que cada nit hi son.

La companyia d'opereta italiana Lombardo Caramba ha estrenat al «Olympia» *Madame Pompadour*, on l'Inés Lidelba ens fa pensar en lo agradable que devia resultar ésser rei de França.

I al «Victoria», a manca d'obres noves, En Baget fa representar *La corte de Farabón*. Ja fa bé, ja, de fer reviscolar aquelles sarçueles que tanta gent portaven al Paral·lel quan En Lerroux aixecava els ànims amb els seus discursos i la *Chelito*, amb la seva *fulga*, els feia baixar...

EL NEBOT TAPANER

AVIAT!

LES NOSTRES MODISTETES

CORREU SECRET

La colla del llanto, Déu los guardi. Tenim molt gust en saludar-los. Els versets aniran després d'uns quants copets que hi donarà el poeta de la casa, perquè donguin més gust als llegidors i, sobre tot, a les llegidores. — *K. Britet*. Serà publicat. — *Un mataroní*. Com ja avisem als corresponents, l'extraordinari de la setmana passada està completament exhaurit, malgrat haver-ne fet dues tirades. Malgrat això, si algun corresponent forà ens tornés exemplars, que ho dubtem, li enviarem un. — *Pas Tellet*. El mateix li diem. — *Bach Canal*. Es molt complicat. — *Arh Heta*. Va al número.



— Vol dir que en tindrè prou amb dos metres?

— Estic segur de que la senyora quedarà satisfeta.

MAISON MEUBLÉE | Mont d'Or Meublé

(VERDURA)

Carrer de Barbard, 27
Ascensor

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 8
al costat del Teatre Circo| Barcelona

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telèfon privat

Calefacció central a les dues cases Habitacions a 5 persones



"LA MASCOTA"

PRIMERA Y ÚNICA CASA

EN GOMAS HIGIÉNICAS

ES LA MEJOR SURTIDA

MATA LADILLAS EN POLVO PTAS. 050 CADA

1. SAN RAMÓN, 1.
BARCELONA

Posada SAN ANTONIO

COMTE DEL
ASALT, 89

REPARACIONES REFINADAS, REFINERIAS Y REPARACIONES
QUARTOS DE BANY - VISTAS ENTRADES ENGRANAJES DES DE
1 A 10 PERSONAS

PERFUMERIA ASTRA

Venda a detall, a líree i a pàc
- Un tros cants per cent d'eco-
nomia. Especialitat en perfums
de soda. - 13, COMTE DEL ASALTO, 78



MARCA REGISTRADA

No val a bader...!
Passen per LA
MUNDIAL abans
d'entrar al bany i
adquirir un salva-
vides per a no anar
a fons. Lavatges
per a després del
bany. Casa de cu-
ració pels que en-
sopguen. Polvos
per matar les ca-
bres de dotze po-
tes.

EL CUPIDO

Cosmètics especialitzats
Calle San Sebastián 14 - Barcelona

POSADA DE LA VEGA

Reparaciones habitacionales - Pisos confortables
San Olegari, 17 - BARCELONA

EL CANTÁBRICO

OSTRAS Y MARISCOS
- FILLS DE C. BADIA -



CALLE SANTA ANA-11-B
TELEFONO A-4222

SARNA (RONYA)

Es cura en deu minuts amb el
SULFURETO CABALLERO
Comte de l'Assalt, 86 i centres
d'específics. BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las
vias genito-uritarias; del hombre
como de la mujer, se curan pronto y
bien con las tan conocidas

Grajas Rusas Revisoff

cuyos resultados se notan a las pri-
meras tomas.
Casa Sagald, Rumbia las Flores, 14-Barcelona

S'ha posat a la venda

el quart fascicle de

EL TALISMÁN DEL AMOR

Cap més obra ha assolit un èxit tan gran i espontani com la formosíssima creació de la notable escriptora

LAURA BRUNET

En el quart fascicle d'aquesta obra, s'estudia magistralment el suggeritiu tema

LA NOCHE SAGRADA

Una volta coneguda en termes generals la manera de jugar i dominar el cor de la persona amada
(fascicle I), s'entra ja en el segon tema en plena matèria de l'estudi psicològic de l'amor posant en
mans de tothom les armes ofensives i defensives per vencer en el més dolç dels combats, i en el ter-
cer i quart es completa la magistra i concepció oferint un seguit d'exemples per a imitar-se en els camins de
l'amor. Cap obra — absolutament cap — conté un estudi tan meravellós de les intenses emocions
cordials com aquest bellíssim llibre de la LAURA BRUNET, del qual ningú podrà prescindir per triomfar
en les luites amoroses.



— Faci passar a n'aquest jove, i encara que senti crits i gemecs com si ens barallessim, no en faci cas, perquè serà que assajem la nova comèdia.